

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

MADELINE
MARTINOVÁ

Recept na skandál

MADÉLINE MARTINOVÁ

RECEPT NA SKANDÁL

PŘEKLAD

JANA CÍLOVÁ

Milá čtenářko,

jistě mi dáte za pravdu, že volba partnera je klíčová v každé době. Vždyť ovlivní život člověka na dlouhý čas, ne-li až do smrti. Svě o tom ví hrdinka prvního příběhu s názvem Debutantka v pokušení lady Esther, která hledá seriózního, spolehlivého manžela, aby se již nikdy neocitla v bídě a bez prostředků, tak jak to zažila v dětství. Proto ji leká, že ji přitahuje muž, který je všechno, jen ne seriózní...

Ve druhé romanci, která je zároveň druhým dílem minisérie Londýnská škola pro dámy a jež nese název Recept na skandál, se lady Violet naopak nechce vdát a domnívá se, že před svatbou ji uchrání pořádný skandál. Její plány ale naruší setkání s bývalou láskou Sethem, nyní hrabětem z Daltonu, ke kterému ani po dlouhé době nemůže být lhostejná.

Přeju Vám krásné čtenářské zážitky.

S láskou

Váš Harlequin

Madeline Martinová

RECEPT NA SKANDÁL

**Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava**

Název originálu:
How to Start a Scandal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:
Jana Cílová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2020 by Madeline Martin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-365-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-8342-366-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-8342-367-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Červen 1815 – Londýn, Anglie

Lady Violet Lavellová byla povolána do pracovny hraběte z Hollingstonu, což nikdy nevěstilo nic dobrého, a teď nejspíš seděla v křesle, které její nejstarší sestra kdysi přezdila na *útrpné*, neboť, sedíce na něm, většinou dostávaly nějaké kázání, a navíc neustále vrzalo a skřípalo.

Její otec se širokým hranatým obličejem a očima, které se člověku zavrtávaly přímo do duše, působil hrozivě. Byly i chvíle, kdy byl vlídný a laskavý, samozřejmě, ale tohle nebyla jedna z nich.

„Máš čtyři starší sestry, které jsou vdané a mají vlastní děti, a bratra, který se kromě toho, že má také vlastní rodinu, ještě celý život připravuje na převzetí titulu.“ Lord Hollingston zvedl hnědé oči od listu papíru. Tedy přesněji, od několika hromádek papíru.

„Všechny moje děti už dávno žijí své vlastní životy,“ pokračoval. „S jednou výjimkou.“

Jeho pohled se do ní zabodl, jako kdyby byla jedním z nešťastných motýlů připíchnutých v rámečcích na jeho zdi. „A tou jsi ty,“ řekl.

Ošila se, než v tom mohla sama sobě zabránit. *Skříp.*

„Je ti třiadvacet, Violet,“ pokračoval, „a na vdavky už jsi málem příliš stará. A přesto utrácíš peníze,

jako kdyby sis stále hledala manžela.“ Poklepal na jednu z hromádek konečky prstů. Bezpochyby to byly její účty.

„Neplánuješ přece získat nějaký nečekaný přísun peněz. Nebo snad ano?“ Povytáhl obočí.

Popravdě řečeno, přesně to plánovala. Rozhodně však neměla v úmyslu o tom otci něco říkat. Přejmenším ještě ne. Ne dokud nezíská tolik čtenářů svého sloupku *Lady Observer* v *Society Journalu*, aby jí z toho plynul slušný příjem. A tím myslela tolik peněz, aby si mohla dovolit více než jednou za rok nové šaty a každý měsíc trochu sladkostí.

Otec si její mlčení vyložil tak, že se vzdává jeho přesvědčivé logice, a pokračoval. „Violet, tvé touze zůstat svobodná jsem vyhovoval dostatečně dlouho. Je nejvyšší čas, aby ses vdala.“

Violet se rozbušilo srdce. „Prosím, nenuťte mě, otče.“

Dvěma prsty si zamnul kořen nosu, pak ztěžka položil ruku zpátky na stůl. „Čekal jsem, že možná zareaguješ takhle. Pokud se odmítáš vdát, obávám se, že budu muset trvat na tom, aby ses uchýlila na venkov.“

Violet pomalu přikývla. Uchýlit se na venkov. Nebylo to ideální, ale ihned by tomu dala přednost před manželstvím.

„Tvoje sestra teď náhodou hledá guvernanku a uvítala by pomoc s dětmi, než nějakou najde.“

Skříp.

„Která sestra?“ vyhrkla Violet, aby zamaskovala sténání pružin. *Prosím, ať to není Sophie. Prosím, prosím, prosím, ať je to kdokoli, jen ne Sophie!*

„Sophie,“ odpověděl otec.

Violet zamrazilo. Sophie měla čtyři děti. Byli to rozjívení rozmazlení spratci, kteří se často uchýlovali k záchvatům křiku stejně jako ke kousání a všemožným jiným ošklivým zlovykům.

Otřásla se. „Ti už vyřídili čtyři guvernanky. V tomhle roce.“

Výraz lorda Hollingstona byl nesmiřitelný. „Což je podle mě nejspíš důvod, proč tvá sestra potřebuje nějakou další.“

„To bych já raději nedělala,“ pronesla Violet tak mile, jak to jen dokázala.

Otce to však nedojalo. „Obávám se, že tvou jedinou možností je buď se do konce společenské sezony vdát, nebo odjet na venkov a pomáhat Sophii.“

„Papá, do konce sezony zbývají s největší pravděpodobností jen tři týdny. Možná měsíc, nanejvýš.“

Otec položil ruce na stůl a propletl prsty. „Přesně tak.“

„Možná bych si to mohla rozmyslet během léta?“ Křeslo pod Violet zasténalo, ale jí to bylo jedno. „A třeba příští sezonu bych –“

„Sezon už jsi měla šest,“ přerušil ji otec, zatímco konečky prstů jedné ruky začal znovu poklepávat na hromádku účtů. Nemusela se dívat, aby věděla, že jsou od modistky, kloboučnice a z různých dalších obchodů, do nichž často chodila. To oblečení však *potřebovala*. Aby mohla sbírat klepy pro svůj sloupek, musela se pohybovat mezi smetánkou. A jak bylo něco takového možné ve starých šatech?

„Žádné vyjednávání.“ Lord Hollingston vstal a rukou pokynul ke dveřím. Violet byla propuštěna s vědomím, že ji čeká ta nejhorší ze všech možností.

Vyšla z pracovny a otec ji následoval. „Tohle nedělám, abych byl krutý,“ řekl teď vlídněji, „ale nemůžeš jen takhle existovat, Violet. Potřebuješ svému životu dát nějaký smysl, nějaký cíl.“

Pevně stiskla rty. Její život svůj smysl a cíl měl. *Lady Observer* zabíral veškerý její volný čas. Nikdo sice nevěděl, že jeho autorkou je ona, ale to jí nevadilo. Mlčky přikývla a zamířila ke schodišti.

Když k němu došla, její nohy zaváhaly. Půjde-li nahoru, dojde do své ložnice, ale když se teď vydá chodbou dál, dostane se do kuchyně, kde předtím kuchařka připravovala nanejvýš lahodné zákusky. Violet věděla dobře, že toho bude víc, než by se kdy dalo sníst za jediný den. Téměř cítila na jazyku chuť sladkého jahodového džemu, její zuby se toužily zarýt do listového těsta a v uších slyšela jemné praskání cukrových krystalek, které se třpytily na povrchu jako jinovatka. Ano. Půjde do kuchyně. Otočila se.

„Já bych se na tvém místě nenamáhal tam chodit.“ Lord Hollingston zvedl oči nad okraj novin, které si za chůze začal číst. „Tvoje matka tušila, že z mé domluvy budeš možná rozrušená, a přikázala kuchařce, aby všechny napečené sladkosti zamkla.“

Rozrušená? Všechny?

Snažila se potlačit lítost, ale i přesto jí unikl zklamání povzdech. Bylo zlé dostat na výběr z tak bezútěšných možností. Mít odepřenou útěchu však bylo něco zcela jiného.

Do očí jí vhrkly slzy.

„Hezký večer, Violet.“ Otcovy oči přejely po schodišti v bezeslovném rozkazu, aby pokračovala v cestě do svého pokoje.

Přikývla, neschopna jediného slova, a tentokrát se vydala po schodech nahoru, jak byla vybídnutá. A zatímco se její nohy těžce vlekly vzhůru, v duchu sepisovala článek.

Autorka skandálního sloupku zmizí ze společnosti, a to dosti náhle. Vyskytlo se mnoho spekulací, ale pravdou je, že odjela, aby se ujala podřadné práce neplacené guvernanky čtyř dětí své sestry. Jak skandální!

Ne že by si někdo ve skutečnosti všiml, že zmizela.

Co to je, o jednu dívku sedící na plese bez tanečníka u zdi méně? Hrdlo se jí sevřelo a byla by se v tu chvíli doopravdy rozplakala. Nemohla, prostě *nemohla* být guvernankou dětí Sophie! Sňatek však... No, vdát se nemohla také.

Vešla do své ložnice a pohlédla na šaty ze stříbrné látky na krejčovské figuríně stojící u stěny. Byla by se dala považovat za módní doplněk výzdoby pokoje, ale pro Violet to byla jen bolestná připomínka. Toho, co ztratila. Toho, že selhala. Toho, že se měla snažit víc. Náhle ji ovládla zlost. *K čertu s tím snažit se víc!*

Protáhla se kolem šatů k malé krabičce v zásuvce za nimi, té naplněné karamelami. Jednu si vzala, rozbalila pomačkaný voskový papír, vložila si ji do úst a téměř zasténala, když se jí sladká chuť cukroví začala rozplývat na jazyku.

Věděla, že by to neměla dělat, ale nemohla tomu zabránit stejně, jako nemohla přestat dýchat. Jídlo jí koneckonců jistým způsobem pomáhalo si něco pamatovat. Tedy, pamatovat si a zapomínat, a v tuhle konkrétní chvíli chtěla zapomenout na všechno.

A to i přesto že to bylo jen nakrátko.

Sladkou chutí v jejích ústech se prodral vzlyk. Byl to nanejvýš politováníhodný zvuk, to bezesporu. Violet zabořila obličej do dlaní a dala průchod bezútešnosti, která jí dutě tepala v prsou.

Co jen bude dělat?

Seth Sinclair, hrabě z Daltonu, poprvé po téměř šesti letech vešel do domu v Grosvenor Street. Během jeho nepřítomnosti se staré cihlové fasádě dostalo štukové omítky, která zahladila všechny trhliny a pukliny.

Odjel odsud jako druhý syn se zakoupenou důstojnickou hodností, která pro něj tehdy pramálo znamenala. Nyní se neochotně vrátil, záhy po velké bitvě,

jako nekvalifikovaný hrabě, jenž by mnohem raději dál vedl svůj život vojáka. Obzvlášť když ho jen měsíce dělily od povýšení na majora, což byla hodnost, na jejímž získání zatraceně tvrdě pracoval.

Gibbons byl stále stejný. Starý majordomus vypadal stále na devadesát let, ani o den starší, jako vždycky. Věkovité tváře se mu rděly radostí, když Setha srdečně vítal.

Navzdory viditelným vnějším úpravám zůstal vnitřek domu beze změn, s lesknoucí se mramorovou podlahou se čtvercovým vzorem a světle zeleným hedvábným brokátem na stěnách, z nichž na něj shlížely s prázdnými výrazy obrazy dávných předků. Bezpochyby jím byli zklamáni. Většina Sinclairových obvykle byla.

Přestože všechno tu bylo stejné, jako tomu bylo odjakživa, Seth neměl pocit, že se vrátil domů. Městský dům Daltonových však nikdy doopravdy nepůsobil tak, jak by domov působit měl. Přinejmenším ne na něj.

Jeho kroky se rozléhaly chodbou, zatímco kráčel do salonu, kde, jak ho Gibbons informoval, jeho matka popíjela čaj. Když se konečně zastavil před mohutnými dvoukřídlými dveřmi, uvědomil si úzkost, která se mu usadila v týle. Poslal matce dopis, aby jí o svém nadcházejícím příjezdu informoval. Nebylo pochyb o tom, že ho očekává.

„Sethe?“ Za dveřmi se ozval hlas lady Daltonové prosycený čímsi, co téměř znělo jako zoufalství.

Konečně se odhodlal otevřít dveře a vešel dovnitř. Jeho matka již vstala ze své oblíbené pohovky potažené modrým sametem a stála tam s jednou nohou vysunutou vpřed, jako kdyby bývala měla v úmyslu jít ke dveřím sama. Přestože od Williamovy smrti uběhl více než rok, stále měla na sobě černé šaty naznačující, že nadále truchlí.

Jistěže truchlila. Kdyby však byl tím synem, který zemřel, Seth, bezpochyby by teď byla oblečená do mušelínu nějaké pastelové barvy.

„Jsi raněný?“ zašeptala.

V ten jediný okamžik, ten mučivý a bohužel prchavý okamžik, dokonce vypadala starostlivě. Nenáviděl, jak ho z toho zabořilo v hrudi. Po všech těch letech měl už vědět, že cítit jakoukoli naději je pošetilé.

„Ne, nejsem raněný,“ odpověděl bezvýrazně. Mnoho jeho bratří ve zbrani však u Waterloo utrpělo různě těžká zranění, tedy těch, kteří měli to štěstí, že vůbec vyvázli životem.

Nemohl však na Waterloo myslet. Ne teď. Ne když od bitvy neuběhly ani dva týdny a pach střelného prachu a krve mu stále ulpíval v nose. Než když to, co tam viděl, bylo zahrnuto v jeho mysli jako noční můry.

Zatnul zuby.

Jeho matka se napřímila a její výraz náhle zvlidněl. „Takže jsi doma? Nadobro.“

„Prodávám svou hodnost,“ odpověděl. Musel to udělat, aby nebyl v pokušení se vrátit. Život vojáka mu vyhovoval mnohem více než ten marněný jednotvárně v salonech a plesových sálech a klubech Almack's. „Jsem doma.“

Mlčky přikývla a chvíli si ho prohlížela. Bezpochyby ho srovnávala s Williamem. A Seth byl shledán nedostatečným. Vždycky tomu tak bylo.

Pak se jí na čele objevily vrásky a on si téměř pomyslel, že možná dá najevo nějakou obavu o jeho zdraví během těch šesti let, kdy byl pryč a bojoval, nejdříve na Pyrenejském poloostrově a pak u Waterloo.

Mnoho z těch, s nimiž bojoval, během té doby zemřelo, i když většinu těch životů si nepochybně vyžádalo Waterloo, které přineslo to největší krveprolití.

Nad obočím mu začal vyrážet pot. Zatnul ruku do pěsti.

Přestaň na to myslet.

„Je to už rok,“ řekla jeho matka hlasem, který snad poprvé za celý Sethův život zastřely emoce. Ztěžka polkla. „Už je to rok, co William –“ Slova jí uvízla v hrdle a ona se lehce dotkla koutků očí kapesníčkem, který vytáhla z dlouhého černého rukávu. „Nepřijel jsi na pohřeb.“

„V době, kdy se konal, jsem eskortoval Napoleona na Elbu a pak jsem se musel zúčastnit Vídeňského kongresu.“ Sethovi se podařilo odpovědět bez emocí, přestože se ho začínal zmocňovat hněv. „Dokonce i zprávu o jeho smrti jsem dostal dlouho po tom, co bylo po pohřbu.“

„A přesto ses nevrátil domů.“ Její slova ho obviňovala, zatímco jí z očí opravdu tekly slzy.

„Bojoval jsem za Anglii,“ odpověděl.

„Bojoval jsi za slávu,“ namítla téměř posměšně a prošla kolem něj, neobtěžujíc se zavřít za sebou dveře.

Seth vzdychl do prázdného prostoru. Tohle šlo přesně tak mizerně, jak očekával.

„Sethe?“ ozval se za ním vlídný ženský hlas.

Otočil se. V otevřených dveřích stála jeho mladší sestra Caroline. Už nebyla tou dívkou, kterou tu zanechal. Teď jí bylo devatenáct let a nedávno byla představena ve společnosti. Její debut zmeškal, i když o něm četl o několik měsíců později v novinách, když mu je konečně doručili.

„Caroline, je mi líto, že jsem tu pro tebe nebyl,“ řekl.

Přeběhla po hustém koberci k němu. „Nemusíš se za nic omlouvat.“ Bouřlivě ho objala. „Jsi doma. To je všechno, na čem záleží.“

Doma. To slovo se tak snadno říkalo. Jeho domov

to však nebyl. Nebyl to jeho titul. Dokonce ani neměl svého vlastního zatraceného komorníka. Všechno vždycky patřilo Williamovi. Seth byl pouhou figurkou zastupující ducha.

Vlažně se pousmál. „Nejspíš jsi jediným člověkem, který má z mého návratu radost.“

Caroline ho pustila a odstoupila od něj. Stala se z ní půvabná žena. Měla stejné tmavé oči a vlasy jako on, ale tam, kde byly jeho rysy ostře řezané a strohé, na ní bylo všechno žensky jemné.

„Pro matku to bylo hrozně těžké.“ Caroline se ohlédla za sebe a ztišila hlas. „Ten advokát, který vyřizoval naše záležitosti, ukradl všechny její šperky. Matka se to snažila udržet v tajnosti, ale...“ Caroline stiskla rty. „Nějak se to zkrátka rozkřiklo. Byl to docela skandál, co jsme museli přežít.“

„A já jsem tu nebyl,“ pronesl Seth hořce. Poprvé své nepřítomnosti v Londýně doopravdy zalitoval.

„Bojoval jsi za naši zem.“ Caroline pokrčila rameny. „A teď jsi tady. To je všechno, na čem záleží. Jsem tak ráda, že tě máme doma, bratře.“

„Hodlám přijmout titul hraběte se vším všudy a postarat se o všechny naše záležitosti. Ani jedna z vás si už nikdy znovu nebude muset dělat starosti,“ slíbil. A jak byl bůh nad ním, myslel to vážně. Bez ohledu na to, co to bude stát, hodlal udělat všechno, co bude nutné, aby byl stejně dobrým hrabětem, jako byl William.

Nebo alespoň tím nejlepším, jakým být dokáže.

DRUHÁ KAPITOLA

Přestože se Seth, předtím než vypukla bitva, zúčastnil plesu pořádaného vévodkyní z Richmondu, téměř se mu zatočila hlava z návratu do takové opulence tak záhy poté, co byl vláčen blátem a prolitou krví.

Plesový sál byl bez jakékoli pochyby nádherný. Svíčky z včelího vosku vydávaly zlatavé světlo, které jen ještě víc rozjasňovalo skvostná zrcadla, v nichž se odráželo. Dokonale naaranžované skleníkové květiny tvořily všude ostrůvky barvy a melodická hudba se lehce vznášela na pozadí šumu konverzace.

Všechno to bylo tak neuvěřitelné plýtvání. Vojáci se museli obejít bez odměny, obětovali své životy, zatímco smetánka oždibovala jídlo, které neměla v úmyslu jíst, a rozhazovala peníze s lehkomyšlnou bezstarostností. Všichni do posledního to byli marnotratníci.

Více než zbytečná extravagance toho všeho však Setha znovu a znovu upoutávalo to, jak bylo všechno čisté. Stejně to bylo i v jeho domově s naleštěným dřevěným nábytkem a podlahami a závěsy a potahy bez jediné špetky prachu.

Když byl vojákem, jeho život byl plný boje a smrti. Někdy přinesl zranění, jindy hlad. Při deštivých bouřích v něm zažíval mrazivý chlad, úmornou vlhkost přitahující hmyz a husté lepící se bahno.

Nikdy v něm nebyl přepych. Ne takovýhle.

Přestože v černém fraku a krátkých hedvábných nohavicích zapnutých pod kolena vypadal do značné míry, jako že sem patří, ve skutečnosti si připadal nesmírně odlišný. Sklopil oči k rukám v bílých rukavicích. Nehty a kůži kolem nich měl stále poskvrněné nečistotami války, navzdory chvályhodnému úsilí svého zděděného komorníka. Díky hodinám, po které se Bennet snažil o to, aby jeho nový pán vypadal přijatelně, si Seth připadal jako jejich městský dům: oprýskaný a s rozbitými cihlami zahlazenými novou hezkou fasádou. Neznamenal to, že tam ty praskliny už nejsou, ale jen to, že byly zakryty.

„Dalton.“ Na rameni mu spočinula něčí ruka a přiměla ho se otočit. Široce se na něj usmíval markýz z Kentworthu. „Troufám si říct, že to už je celá věčnost, co jsem tě viděl naposledy. Pořád vypadáš jako pravý voják.“ Ukázal na Sethovu červenou vestu.

Tu barvu si vybral záměrně. Seth už nemohl nosit svou uniformu. Vzdal se té cti, když se rozhodl svou hodnost prodat, ale jako že byl Bůh nad ním, barvy hrdého vojáka mohl nosit stále.

„Rawley, podívej se, kdo je opět mezi námi.“ Kentworth poklepal na paži muže vedle sebe.

Vikomt Rawley se obrátil a srdečně se usmál. „Lord Dalton! Rád vidím, že ses vrátil domů v pořádku.“

Seth na znamení díků kývl hlavou.

„Teď mám konečně někoho, kdo se mnou bude pít.“ Kentworth na Seta mrkl. „Až si to tady odbudeme, co kdybychom si šli najít nějaký gin a trochu mušelínu?“

Zatímco před lety by ta nabídka bývala byla lákavá, teď Seth zavrtěl hlavou. „Obávám se, že nemůžu. Mám zítra brzy ráno schůzku se svým novým advokátem.“

Kentworth vykulil modré oči. „Slyšel jsem o tom proradném mizerovi, který kradl z vašich účtů, zatímco tys bojoval za Anglii.“ Ušklíbl se. „Opovrženímhodná ukázka loajality vůči králi a vlasti, to vám povím. Skutečně ohavné.“

„Už ho našli?“ zeptal se Rawley.

„Jestli ho *našli*?“ Seth přimhouřil oči. „On je stále na svobodě?“

Rawley si rukou přihladil hnědé vlasy, jako kdyby se obával, že se mu nějak rozcuchaly. Bylo to něco, co dělával od svého mládí, a očividně s tím ještě nepřestal. „Myslel jsem, že utekl skoro se všemi šperky lady Daltonové a už o něm nikdo znovu neslyšel.“ Omluvně pokrčil rameny. „Mohu se ale mýlit.“

„Ne,“ potvrdil Kentworth, „nemýlíš se. Ten ničema pláchl bůhvíkam.“ Zamával na někoho na druhém konci sálu.

Setha ty novinky rozrušily. Nejen že tu nikdo nebyl, aby v jeho nepřítomnosti ochránil jeho matku a Caroline před okradením, ale dokonce se ani nikdo nesnažil zatknout muže, který to udělal. Ta představa byla nesnesitelná.

Na druhé straně, Seth pustil všechno, co se týkalo jeho rodiny, z hlavy. Nebo snad ne? Nenamáhal se kontaktovat přátele a požádat je, aby se o jeho matku a sestru postarali. Nezajistil, aby byl poblíž někdo, kdo by jim poskytl oporu, kdyby jí bylo třeba.

Ne, on ve své mysli odsunul zprávy o Williamově smrti stranou, jako kdyby to byl nějaký dopis, který si může přečíst až později. Jenže zatímco se rozhodl hodit odpovědnost za hrabství za hlavu, následky toho rozhodnutí dopadly na jeho rodinu.

Sevřel se mu žaludek. Takové selhání bylo neodpustitelné. Tak závažnou chybu už znovu neudělá. Nikdy.

A své hříchy začne napravovat okamžitě a úplně

nejdřív najde toho mizeru, který měl tu drzost okrádat Sinclairy.

„Omluv mě.“ Kentworth položil Sethovi ruku na paži. „Sejdeme se později ve White’s na skleničku na dobrou noc a pak půjdeme na Kings Place. Nebudeš litovat.“ Markýz doprovodil návrh navštívit oblast, v níž sídlil jeho oblíbený nevěstinec, lascivním povytažením obočí.

Plesový sál se mezitím zaplnil lidmi. Někdo do Setha vrazil a zamumlal omluvu.

Sethovi se náhle zatočila hlava. Těch lidí tu bylo tolik a byli u něj tak blízko... A světla zářila příliš ostře.

Zavrtěl hlavou. „Už jsem ti řekl, že se k tobě dnes večer nemohu přidat.“

„Prosím,“ zasyčel Rawley.

Kentworth se na svého přítele usmál. „Ty se do toho nepleť, Rawley, bez urážky. Ty si dáš na prst skotské, podíváš se na hodinky a zmizíš dřív, než si moje babička půjde lehnout.“

Rawley odevzdaně vzdychl. „To ale neznamená, že mě nebudeš obtěžovat s tím, abych šel také.“

„Obtěžovat?“ Kentworth ohrnul nos. „Jednoho dne možná sám sobě dovolíš něco si užít.“

S tím se ti dva rozloučili a šli si popovídat s jiným univerzitním kumpánem, na jehož jméno si Seth nemohl vzpomenout. Masa lidí teď byla dokonce ještě blíž, připravovala ho o vzduch a nesnesitelně celý prostor přehřívala.

Bitva byla stejná. Horší. Výbuchy střelného prachu, dunění kanónů, bezpočetná palebná síla měnící pole Mont-Saint-Jean v prokleté inferno.

Sevřel ruku, jež mu volně visela podél těla, v pěst a soustředil se na ten tlak.

Nemysli na tu bitvu. Ne tady. Ne teď.

Potřeboval rozptýlení. *Jakékoli* rozptýlení. Přelétl

pohledem sál, hledaje zoufale někoho, koho by mohl znát a kdo by nebyl Kentworth.

Jeho pozornost upoutala žena s tmavohnědými vlasy v modrých šatech téměř schovaná mezi neprovdanými dívkami a starými ženami až na samotném konci rozlehlé místnosti, příliš krásná a příliš plná života, než aby splynula s pozadím, o což se však zjevně snažila.

Tu ženu by poznal kdekoli, byla to dcera jeho sousedů a přítelkyně z dětství, lady Violet Lavellová.

Smrt na plese!

Utrápená budoucí stará panna zemřela čirou nudou na tom nejvíce klepů prostém bále, který se kdy konal.

Navzdory časnosti jejího skonu se všeobecně soudilo, že tento její osud byl milosrdným vysvobozením z tíživé povinnosti stát se neplacenou guvernankou.

Violet poklepávala špičkou střevíčku do rytmu hudby, na niž neměla tančit, a nepřestávala se tvářit mile, dokonce i když v duchu psala potměšilý článek pro *Lady Observer*. Z pohledu kohokoli, kdo by si jí snad všiml, působila zkrátka tak, jako že si užívá hudbu, kterou orchestr hrál k tanci. Nebyly to však hudební skladby, na co měla naladěný sluch.

Byly to klepy.

Šťavnaté, lákavé klepy. Slova pronášená šeptem převládala v každém plesovém sále a dnešní společenská událost nebyla žádnou výjimkou. Bohužel však to, co bylo řečeno, bylo všechno nepotřebné, informace, které se člověk snadno dozvěděl z různých plátků z předchozího týdne.

Dokonce i pozorovat lidi kolem sebe se ukázalo být zcela nanicovatou zábavou. Žádní džentlmeni netančili se ženami, s nimiž by tančit neměli, nikdo nevypadal,

že by popíjel víno až do té míry, že by se choval pošetile... Ačkoli... večere se ještě nepodávala.

Slyšela, že budou bifteky se smaženými cibulkami a ústřicovou omáčkou. Jak ona dobrý biftek milovala! Vždycky jí připomněl, jak byla na večírku s večerí lady Norrickové, kde dostala ten skvělý nápad začít psát *Lady Observer*.

V každém případě bylo jakékoli jídlo lepší než raci v aspiku, kteří se, jak se povídalo, měli toho večera podávat také. Ta ubohá stvoření byla v úpravě, kdy byla uvařena do červena a zalita aspikem, s korálkovitými černými očima zírajícíma na ty, kdo je budou jíst, naprosto nevábná. Při pouhé té představě se otrásla. Jen doufala, že u podnosu s nimi nebude sedět blízko.

Zatím si však pozorně prohlížela taneční sál, doufajíc, že možná zahlédne hraběte z Daltonu. Povídalo se, že tu dnes bude.

Violet jeho obličej v davu ještě nezahlédla a přistihla se, že je za to malé milosrdenství vděčná. Ne, to byla lež. Byla vděčná a současně zklamaná. Byl to okouzlující muž, přitažlivý v každém ohledu, který měla pokládat za nelibý, ale nebylo tomu tak. Ne, to rozhodně ne.

Něco se jí sevřelo v prsou, ale záměrně se to rozhodla ignorovat.

„Lady Sarah je u mužů dost oblíbená,“ sdělovala polohlasně žena v turbanu s pery dámě stojící vedle Violet.

Violet to okamžitě přimělo nastražit uši. Bylo to osvěžující rozptýlení od směru, kterým se proti její vůli ubíraly její myšlenky.

„Slyšela jsem, že je nejnovější žačkou té ženské.“

Violet předstírala, že ji zaujalo něco na druhém konci sálu, a přistoupila k bavícím se ženám blíž.

„Jak se vůbec nějaká kurtizána mohla pasovat na

někoho, kdo může v něčem *vzdělávat* mladé ovlivnitelné dámy z vyšší společnosti, to je zcela mimo moje chápání,“ prohlásila žena v turbanu povýšeným tónem. „Je to ostudné.“

Bohužel v té chvíli se před Violet zastavily jiné dvě dámy zabrané do velmi zaníceného a velmi hlasitého hovoru o nejnovější módě dámských přiléhavých kabátků do pasu, a tak musela podrážděně upustit od své snahy dál poslouchat hovor o nejnovější studentce v péči Lottie.

Přestože ženy nezmiňovaly kurtizánu jménem, Violet ji dobře znala. Nebo přinejmenším o ní věděla. Byla to koneckonců její vlastní sestřenice lady Eleanor, teď vévodkyně ze Somersville, která jako první vyhledala Lottie, aby jí pomohla zbavit se nelichotivé přezdívky Ledová královna.

Poté, co vyšla skandální pravda o její *výuce* ve známost, tajné lekce u Lottie se staly dosti populárními a velmi vyhledávanými paradoxně těmi samými lidmi, kteří předtím předstírali pobouření nad jejich údajnou nemravností.

Přes veškerý odpor prostupující téma *dámiček Lottie*, jak se jim začalo říkat, nepřestávaly se šířit klepy o urozených dcerách vyhledávajících její pomoc. A co víc, proslýchalo se i, že některé dámy samy rozšiřují historky o své účasti na takových lekcích v naději, že tak přitáhnou pozornost nápadníků, přestože se to nikdy nestalo.

Protože potencionální ženichové se o *Lottiiny dámičky* zajímali. Velmi, velmi zajímali. Do takové míry, že kterákoli žena, o níž se být jen povídalo, že ty pohoršující lekce navštěvovala, se téměř vždy do měsíce vdala.

Zvědavost na to, co by se asi mohlo dít na schůzkách s proslavenou kurtizánou, krátce prolétla Violetinou myslí, když vtom ji to napadlo.

Co kdyby se za Lottie vypravila sama? Nikoli aby

se pokusila získat manžela, ale aby získala informace pro článek. Ne, pro *odhalení*.

Lady Observer byl sloupek, který sice někteří příslušníci smetánky četli, ale zdaleka ne všichni. Kdyby však Violet napsala příběh odhalující, co se v Lottiinu salonu odehrává *doopravdy*, měl by *Lady Observer* šanci stát se nesmírně populárním. A to by jeho domovskému *Society Journalu* dopomohlo k dalším předplatným a začal by jí platit o mnoho víc. Díky ní by se noviny totiž staly dostatečně váženými na to, aby si je zakoupila každá domácnost.

Violet by to zajistilo dostatečný příjem a smysluplnou životní náplň, které by s trochou štěstí udělaly na jejího otce dojem natolik, že by od ní už nežádal, aby si vybrala mezi tak odpudivými možnostmi.

Violet tak ovládla radost z vlastního nápadu, že udělala něco, co sama sobě nikdy během obvyklého večera na plese udělat nedovolila. Vydala se ke stolu s občerstvením, aby si dopřála malý zákusek. No, ne zas až tak malý.

Ve skutečnosti si vybrala ten největší, který tam byl, ten s krásnou marcipánovou růží zdobící jeho sladký, ledovou polevou pokrytý povrch. Než to mohla sama sobě vymluvit, vzala ho z podnosu a strčila si ho do úst.

„Lady Violet.“

Ten hlas způsobil, že naprosto strnula. Nebyl jí povědomý a byl mužský.

Stiskla rty, aby jí zákusek nevypadl, zakryla si ústa rukou a horečně žvýkala. Zrovna teď ji musel někdo oslovit. A ještě ke všemu nějaký muž!

Panebože.

„Promiňte,“ pokračoval mužský hlas. „Nechtěl jsem vás vyrušit.“

Zavrtěla hlavou a mávla rukou, jako by to nebyl žádný problém. Což byl. A to velký. Nikdy sama sobě

nedovolila jíst tyhle pamlsky ze stolu s občerstvením. Slýchala o nich jen od své matky cestou domů.

Chvatně polkla to, co si měla v úmyslu vychutnat, a obrátila se k džentlmenovi, který ji tak neomaladě připravil o její potěšení. Když ho však spatřila, zákusek jí uvízl v půli cesty dolů jejím náhle vyschlým hrdlem.

Pan Sinclair.

Ne, to nebylo správně. Už to nebyl pan Sinclair. Byl teď hrabě.

Lord Dalton.

Přitiskla si prsty na ústa, aby zakryla nevhodné polknutí, a chvatně si otřela rty pro případ, že by na nich zůstal nějaký drobeček nebo poleva. On to pozoroval s úsměvem, hezký jako vždycky. Možná dokonce ještě víc.

Jeho tmavé vlasy mívaly ve zvyku být vzpurné, ale spíše než aby díky tomu vypadal neučesaně, propůjčovalo mu to chlapecký šarm. Doba strávená v armádě se podepsala na jeho obličej i postavě, poznamenávajíc léty a zkušenostmi to, co kdysi bylo zjemnělé mládím. A díky tomu všemu byl jen ještě přitažlivější.

Více než jeho pohledný zevnějšek to však byly odjakživa jeho oči, co Violet naprosto a zcela fascinovalo. S duhovkami tak tmavými, že člověk nemohl rozeznat panenku, skrývaly se v jeho pohledu všechny emoce, které jeho rysy potlačovaly. A právě teď byl ten pohled plný zájmu a nefalšované radosti.

Ze setkání s ní?

Vážně, bylo nespravedlivé, jak nesmírně atraktivní byl. Jeho vzhled člověka nutil vybavit si každíčkový vlastní rys, jež pokládal nějakým způsobem za nedostatečný.

Budoucí stará panna, téměř už definitivně na ocet, zemřela zásluhou nesmírné pohlednosti čerstvého hraběte právě se navrátilšího z války.

„Lorde Daltoně,“ vydechla konečně. „Omlouvám se.“

„Vyrušil jsem vás,“ odpověděl.

Alespoň na tom se mohli shodnout.

„Co děláte mezi starými pannami a stařenami?“ zeptal se.

Violet vykulila oči. „Mohly by vás slyšet.“

„Ony vědí, kým jsou,“ řekl, ale pronesl to alespoň tlumenějším hlasem. „Proč vás váš manžel neprovádí po parketu?“

Violet zatoužila zavřít oči a doopravdy splynout se zdí, dokud by nebyla zcela neviditelná. Něco takového však bylo nemožné. Proto vypnula ramena a zpříma se na něj podívala, snažíc se ignorovat žár, který jí spaloval obličej. „Nejsem vdaná.“

Povytáhl obočí. „To nemůžete myslet vážně.“

To byla ta chvíle, kdy měla říct něco humorného a sarkastického. Jenže ona celá léta ostří svého vtipu otupovala, obrušovala ho ve snaze vytrátit se nikým neviděna do pozadí, kde bude ponechána bez povšimnutí. Nebylo ovšem pochyb o tom, že ji napadne nějaká okouzující odpověď někdy mezi třetí a čtvrtou hodinou ráno, kdy jí nebude už vůbec k ničemu dobrá.

Místo něčeho inteligentního se proto vmohla jen na bezradné pokrčení rameny, nad nímž v duchu obrátila oči v sloup. Mohla vypadat jako větší hlupačka?

„Od vašeho uvedení do společnosti uběhlo šest let,“ řekl. „To už pomalu znamená, že jste zůstala na ocet.“ V očích se mu zračilo cosi, co jí bylo lhostejné. Bylo to znechucení? Lítost?

V tom okamžiku si náhle dokázala vybavit víc než jen to, jak jeho hezký vzhled poutá její pozornost a jak jí jeho flirtování zrychluje tep. Vzpomněla si na doby, kdy byli děti a on ji častoval slovy, která jí hluboce zraňovala, jako když jí označoval za kypící zdravím

nebo poznamenával, že není tak hubená jako ostatní děvčata.

Ta dávná ublíženost a zlost se ovinuly kolem zákusku v jejím prázdném žaludku a vpravily jí do páteře trochu oceli.

„Možná to je proto, že tak *kypím zdravím*,“ vyhrkla. V duchu si namlouvala, že je úplně klidná, když to říkala, že její srdce nebuší šíleně a prudce, zatímco ta krutá slova vytrhávala ze své paměti, ale to lhala.

Jeho oči upřené na ni se přimhouřily. „Mám pocit, jako byste mluvila v hádankách.“

„Ujišťuji vás, že jsem naprosto přímá,“ namítla. „Tohle jste mi řekl, když jsme byli děti.“

Povytáhl obočí. „Vy si to pamatujete?“

Podívala se mu do očí. „Pamatuji si mnoho věcí, které jste mi řekl, když jsme byli malí. A dokonce i když jsme byli starší.“

Na tváři mu zacukal sval a on přešlápl z jedné nohy na druhou, dávaje najevo zřejmé rozpaky. „Myslím,“ pronesl pomalu, „že jsem byl v dětství a mládí docela hlupák.“

„A teď je z vás lepší člověk?“ Zklamání toho dávného večera ji znovu zasáhlo a otevřelo starou ránu, o níž si myslela, že se už dávno zajizvila. Tenkrát s ní manipuloval, pohrával si s jejím srdcem. A ona tak dychtila po lásce, tak zoufale toužila po tom, aby pro něj znamenala víc než jen bezvýznamný flirt, že ho ochotně nechala. Možná proto pro ni bylo později tak snadné se zamilovat.

„Já upřímně doufám, že jsem lepší člověk.“ Pohled lorda Daltona zvlídněl a upřel se na ni s takovou upřímností, s tak vroucím citem, že ji to trochu obměkčilo.

„Takže teď jste doma?“ zeptala se. „Z války?“ Přestože neměla v úmyslu, aby to vyznělo jízlivě, kůže kolem jeho očí se na okamžik napnula.

„Ano,“ odpověděl. „Upřímně doufám, že vás teď, když jsem se vrátil, uvidím častěji.“

Bylo to konstatování, ale tón jeho hlasu ho na konci změnil v otázku. V pozvání. A Violet napadlo, že bude dobré znovu najít brousek a naostřit si výřečnost a vtip do jejich dřívější ostrosti rapíru. Neboť i s její pečlivě vybudovanou obranou bylo vždycky lepší být ozbrojená, pokud šlo o muže, jako byl lord Dalton.